

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC & LÝ LUẬN – PHÊ BÌNH VĂN HỌC

TRẦN VÕ MỸ HIỀN
TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(Khóa 10, 2007 – 2011)

NGƯỜI HƯỚNG DẪN : VÕ THỊ HẢO

Hà Nội, 5/2011

Lời cảm ơn

Để những điều nung nấu, trăn trở trong suy nghĩ lại có thể viết ra được thành những dòng chữ có nội dung, có hình hài và tâm hồn của nó và mang gửi đến cho người đọc thì không phải là một quá trình đơn giản. Phải qua quá trình say mê học hỏi để sáng tạo. Vì vậy suốt cuộc đời con người là cuộc hành trình chinh phục tri thức không ngừng nghỉ.

Đến hôm nay tôi rất tự hào vì tôi đã mang được những suy nghĩ, tâm tư tình cảm của mình viết nên được những câu chuyện, có nội dung, có cốt truyện, có thông điệp...mà mọi người đã khẳng định đó là một tác phẩm nghệ thuật. Tuy tác phẩm nghệ thuật mà tôi làm ra vẫn chưa cao xa, tuyệt mỹ và xuất sắc gì nhưng đối với tôi đó là một niềm tự hào và đầy biết ơn rồi. Tôi tự hào vì tôi đã làm được như thế, đã viết nên được để còn cố gắng và nỗ lực nhiều hơn. Tôi biết ơn vì để có ngày hôm nay, tôi đã may mắn nhận được bao nhiêu công sức, sự sẻ chia, nghiêm khắc và dạy bảo của các thầy cô vẫn tận tình, âm thầm giúp đỡ và truyền đạt cho mình tri thức, tâm huyết và đam mê văn chương. Đặc biệt với những tác phẩm tốt nghiệp ở trên không thể quên được công lao và tình cảm của cô giáo Võ Thị Hảo đã ân cần chỉ bảo tôi từng lời văn, nét chữ. Mặc dù biết được khả năng của mình còn rất thấp, lo lắng rất nhiều nhưng lo lắng lớn nhất sẽ sợ cô giáo thất vọng khi em không cố gắng.

Vì vậy, qua đây em muốn cảm ơn tới cô Võ Thị Hảo, tới các thầy cô đã tận tình dạy dỗ em trong thời gian qua. Điều duy nhất em có thể làm được để bày tỏ tấm lòng biết ơn và thành kính đó là em sẽ không ngừng nghỉ

cố gắng, mặc dù đường đời sẽ có những chông gai và thất bại nhưng em sẽ luôn cố gắng và cố gắng. Ngọn lửa văn chương sẽ luôn cháy trong em và em sẽ luôn man theo cả tri thức, tình yêu và lòng biết ơn các thầy cô.

LỜI GIỚI THIỆU

Ngày bước vào cổng trường đại học, phải trải qua những vòng thi sơ khảo và chung khảo. Ngày đó tôi vô tình gửi những suy nghĩ của mình vào ngòi bút, bởi cuộc sống quanh tôi có những điều tuy chỉ mới là cô bé mười bảy, mười tám tuổi nhưng tôi cũng phải thấy bần khoăn, trăn trở vô cùng. Rồi như có duyên phận, những dòng suy nghĩ được viết ra giấy và được các thầy các cô gọi là “tác phẩm”. Mặc dù còn rất ngây ngô, không một chút trải nghiệm, nét chữ vụng về, giọng văn ngô ngộ...

Bốn năm nhanh quá, tôi lại phải chia tay ngôi trường này. Giờ đây, cũng là những dòng suy nghĩ, từng mẫu truyện viết theo cảm nhận, theo tư tưởng của tôi với những vấn đề vướng bận, xót xa và trăn trở mà tôi đang phải chứng kiến trong cuộc sống, và tôi chọn ba truyện ngắn để làm tác phẩm tốt nghiệp của mình:

“*Con sọ*” là tác phẩm viết về đôi tình nhân, họ làm việc ở xa quê, họ gặp nhau và yêu nhau ở xứ Huế mộng mơ. Dù mọi khó khăn trở ngại vô cùng nhưng họ vẫn vượt qua để đến được với nhau. Mặc cha mẹ ngăn cấm, cắt đứt tình nghĩa, mặc cuộc sống còn chật vật, nghèo khó nhưng tình yêu của họ giành cho nhau lại càng vững chãi và lớn thêm. Họ bên nhau, vượt mọi khó khăn, vượt qua cái nghèo nhưng rồi cái sung sướng, hạnh phúc, xa hoa lại là nguyên nhân mất đi tình yêu đẹp của họ. Khổ thì có thể vượt qua, nhưng cái sướng lại làm tan vỡ...Đứa con gái bé bỏng tuy đã được cha mẹ diễn kịch để che dấu nhưng cô bé vẫn phải một mình chứng kiến vết rạn của

gia đình mình. Rồi dần dần áp lực và lo sợ đè nặng lên tâm hồn trẻ thơ, cô bé đã không còn tinh táo, hồn nhiên như đứa trẻ trẻ bình thường mà luôn ám ảnh mãi vì vết rạn nứt đó. Cuối câu chuyện lại kết thúc bằng một tình huống trái ngược trong cuộc sống. Đó là cô bé ấy có tâm nguyện rằng cha mẹ hãy chia tay nhau...

“Những vị hoàng hôn” là câu chuyện viết về tình yêu không lời, khó hiểu của một tu sĩ và một chàng trai. Họ như hai con người đại diện cho hai thế giới: Một là, thế giới của tâm niệm, tin tưởng và an bình. Một là con người của thế giới thực tại nhộn nhịp, bộn bề và cũng lắm khắc nghiệt, cay đắng. Rồi vô tình họ tìm thấy ở nhau sự mới mẻ, niềm vui và sự hạnh phúc. Tình yêu đã là sức mạnh để cô tu sĩ quyết định buông tà áo nâu, làm một con người bình thường ra ngoài thế giới kia. Tình yêu và hạnh phúc vừa mới chớm nở thì chàng trai phải cay đắng lặng lẽ làm tổn thương cô gái trẻ vì đồng tiền, vì cuộc sống nên anh không thể chọn hạnh phúc thực sự của mình. Cô gái gục ngã lại quay về thế giới xưa của mình và hiểu một điều rằng thế giới thực tại của con người thật nhiều cay đắng, nên cô chỉ muốn mãi mãi núp mình dưới chúa, dưới thế giới an lành của sự tâm linh mà thôi! Và cuối cùng chàng trai lại quyết định vất bỏ tất cả những tham vọng để đổi lấy sự thanh thản, họ gặp lại nhau. Hai tâm hồn thanh khiết, không vướng bận, không tính toán, lo lắng về những tham vọng. Chỉ có tình yêu của những hoàng hôn đẹp!

“Giọt ngọc trên áo hồng”, một cuộc hôn nhân không còn mang tình yêu từ hai phía. Người đàn bà dù biết nhưng vẫn lặng lẽ làm những điều cuối cùng khi còn những phút giây ngắn ngủi bên cạnh người mình yêu để rời xa người ấy mãi mãi. Không hận thù, không thắc mắc cô ấy còn lấy cả tuổi trẻ của mình để giúp chồng mình đạt được mong ước của anh ấy. Ngày chia tay đến, cô gái lặng lẽ ra đi, cũng lúc đó chàng trai mới hiểu được tất cả những

gì thời gian dài cô ấy phải đau đớn chịu một mình. Khi mất đi rồi anh mới thấy nhớ nhung và đau đớn biết nhường nào? Có những thứ giá trị khi đã nhận ra được trong sự muộn màng thì nó đã rời xa mình mãi mãi. Sẽ chỉ là đau đớn, bi kịch nếu sống mà thiếu sự trân trọng với những gì mình đang có trong tay. Thứ mà mình nghĩ sẽ không bao giờ mất đi thì sẽ có lúc nó mất đi rất dễ và không bao giờ có thể tìm lại được...

Ba truyện ngắn với những thông điệp giản đơn mà tôi rất muốn gửi gắm đến bạn đọc: Rằng có thể hạnh phúc chỉ là những điều mình không thấy bằng mắt, hay cũng có thể bình dị và tất nhiên quá nên vô tình mình không nhìn thấy được giá trị của nó... Hãy luôn biết quý trọng và nắm giữ những hạnh phúc mà mình đang có trong tay. Để mất đi thì mãi mãi chỉ biết sông trong ân hận và kiếm tìm trong tuyệt vọng mà thôi!

Có thể tài năng của tôi còn thấp, khả năng truyền đạt và thể hiện còn kém, những nét chữ, lời văn vẫn còn chưa hay những tôi vẫn tự tin gửi đến bạn đọc và tự tin chọn những tác phẩm ra làm bài tốt nghiệp vì tôi đã viết với chính tâm huyết của mình. Bởi, khả năng và trí tuệ có thể tích lũy theo thời gian, nhưng nhiệt huyết và cảm xúc thì không tìm ở đâu có được. Mà viết văn thì điều đầu tiên phải có đó là tấm lòng, tình yêu văn chương./.

Con sợ

Con mưa rào Huế càng buồn thêm. Chàng trai và cô gái bên nhau trên chiếc xe đạp và lững lờ qua những con phố dài, qua cầu Trường Tiền nhìn Sông Hương nã nê bên giọng hò ở đâu vọng tới. Mặc con mưa, mặc giọng hò da diết, mặc con đường đang xô bồ, chen chúc. Họ vẫn đang mơ trong trời hồng tuyệt mỹ. Hôm nay cô ấy là cô dâu. Ngày cưới không có hoa tươi, không có váy cô dâu, không sampagh và tiếng nói cười hân hoan. Có lúc cô dâu trẻ lại rơi lệ khi tủi thân nhớ về quê nhà, nhớ cha mẹ đang buồn giận vì con. Nhưng rồi bàn tay ấm nóng, bờ vai vững chãi của chàng cũng dìu cô qua nỗi buồn.

Căn phòng chật hẹp, đơn sơ ngày ấy của đôi vợ chồng nghèo bây giờ đã là một ngôi nhà rộng rãi và sang trọng. Đêm khuya về, không ai biết ở một góc nhà cô con gái bé nhỏ của họ vẫn còn nép mình, run rẩy bởi những tiếng quát tháo cãi cọ chưa dứt ở bên kia bức tường. Đôi mắt em cay xè, muốn được chợp ngủ lấy một lúc nhưng lại không thể. Đêm nào cũng vậy, cô bé không dám ngủ để bảo vệ mẹ, khi có tiếng động lớn từ bên phòng bố mẹ, em sẽ lao vào, không để bàn tay dữ dằn của bố làm mẹ đau... Vô tình đứa trẻ phải nhìn thấy vết rạn của gia đình. Và mỗi buổi sáng em lại thấy lạ kì khi bữa sáng vẫn đầy tiếng nói cười vờ vịt như không có chuyện gì xảy ra của bố mẹ, khác hẳn với cảnh tượng đáng sợ hằng đêm.

Tan học về, vào đến nhà là cô bé lăn ra ngủ, say sưa không biết gì, thỉnh thoảng giật mình cựa quậy rồi lại thiếp đi. Mẹ cứ nghĩ rằng cô bé đến trường mãi chơi nên về nhà mới mệt như thế.

Bữa cơm chiều bao giờ cũng chỉ có mẹ và em, hai mẹ con đang chuyện trò vui vẻ, bỗng lặng ngắt khi có tiếng chuông cửa. Cô bé giật mình sợ hãi, bỏ bát rồi lao nhanh vào dưới gầm bàn. Mẹ không hiểu vì sao con mình lại sợ hãi đến như vậy mỗi khi thấy bố. Cô bé nắm chặt bàn tay và run run như con thú nhỏ đang ướt lạnh trong mưa. Những món quà, sự ngọt ngào vỗ về của bố càng không làm nổi sợ hãi đó vơi đi. Mỗi một ngày tiếng nói cười của cô bé càng trở nên hiếm hoi...

Hoàng hôn bên khung cửa sổ, người đàn bà xót xa nức nở khi thấy mình thật cô đơn, lạc lõng đến đáng sợ. Đứa con gái của chị ngày một mất đi sự hồn nhiên của trẻ thơ, thậm chí bây giờ khi đến trường còn không dám tiếp xúc với bạn bè và cô giáo. Người chồng chị, mối tình đầu mà vì nó chị đã rũ bỏ tất cả, bỏ quê hương, bỏ cha mẹ để đến với người ấy nay đã biệt biệt. Không biết giờ này anh ta đang làm gì? Những bữa cơm anh ta ăn uống thế nào? Cái thời chỉ một căn phòng nhỏ với mâm cơm nghèo đơn sơ nhưng mới ngọt ngào làm sao. Điều gì đã khiến con người thay đổi nhanh đến như vậy? Không còn dù chỉ một chút vị ngọt ấm áp của ngày xưa. Đâu chàng cảnh sát trẻ đáng người thanh thanh, hiền hậu? Đâu những câu nói rụt rè, bồi hồi? Đâu bàn tay vẫn lau nước mắt xoa dịu nỗi buồn của cô gái xa quê, nhớ nhà?

Bây giờ, anh ta chỉ là một người đàn ông có ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn, anh ta chỉ lướt nhìn cô một cách hời hợt mỗi khi họ nói chuyện, mắt còn vẫn đỏ mỗi khi anh ta gằn giọng tức giận. Anh ta đã gian díu với người đàn bà khác rồi về hắt hủi vợ con nhưng vẫn vờ vịt hạnh phúc che mắt đứa con gái và hàng xóm. Chị chơi với loạng choạng như trong đêm đen. Có phải đó là sự

trừng phạt cho đứa con bất hiếu hay không? Cô chỉ muốn tìm về ôm lấy mẹ để khóc cho thỏa nỗi đau đớn: “Mười hai bến nước, biết đâu bến nào?”

Bỗng có tiếng la lớn khiến dòng tâm trạng chị bị đứt quãng. Người mẹ hoảng hốt, chạy vào phòng thì cô con gái bé đã lao tới ôm chặt lấy mẹ. Cô bé khóc và gào thét như một kẻ điên: “ Xin bố, xin, xin đừng đánh mẹ. Xin, xin, con xin bố!”

Người mẹ xót xa khuyui xuống, tay vẫn ôm chặt lấy con. Chị ngất đi.

Tiếng leng keng của dụng cụ y tế và mùi kháng sinh đã làm chị chột tỉnh. Không ý thức được gì nữa, chỉ chỉ biết lao đi tìm con. Thật lạ lùng khi vòng tay mạnh mẽ đang giữ chặt lấy chị lại là vòng tay của người mà chị không bao giờ nghĩ đến. Người chồng, vòng tay này, chị đã bao nhiêu lâu khát khao, đợi chờ...

Họ cùng ngồi nhìn con gái trên giường bệnh, cô bé vẫn mê man: “ xin, xin bố...”. Lần đầu tiên chị thấy được sự lo sợ trong mắt anh ta, sự ân hận của một người cha, và giọt nước mắt chị lại rơi khi bàn tay anh nhẹ vuốt ve lên má con gái. Những cử chỉ dịu dàng mà anh chưa từng giành cho vợ, cho con gái mình. Thật kì diệu, hầu như cô bé đang cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay bố, đôi mắt từ từ mở to gọi bố như một lời cầu khẩn.

Anh lạ lùng và ngỡ ngác tưởng mình đã nhầm khi người đầu tiên mà con gái gọi lại chính là anh. Một tiếng nói hồn nhiên, mỏng mênh nhưng sao như lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim họ: “ Bố ơi! Mẹ ơi. Bố mẹ hãy bỏ nhau đi, con sợ lắm! Xin bố mẹ bỏ nhau đi.” Họ rụng rời tay chân, chỉ biết lặng lẽ

nhìn nhau, chợt hiểu rằng vở kịch mà họ cố diễn tốt đến mức nào đi nữa cũng không thể đánh lừa được dù chỉ là tâm hồn non nớt của trẻ thơ. Vì đó là dối trá!

GIỌT NGỌC TRÊN ÁO HỒNG

Con mưa đến mang theo từng đợt gió giật mạnh làm những tán lá đau đớn, lá như đang nhắm chặt mắt mặc cho bão tố đang làm xác xơ thân gầy, mong mỗi trời thôi giông tố, cơn bão kia tan nhanh trước khi lá phải rời cành.

Bên trong ngôi nhà ấm cúng có căn bếp nhỏ. Ở đó nàng dâu trẻ đang được mẹ chồng vỗ về, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm của cô. Rồi bất chợt tiếng xô cửa quen thuộc làm sự tỉnh dòng suy nghĩ của hai người phụ nữ. Cô gái thấy chồng bước vào nhà mà ánh mắt lạnh lẽo của cô bỗng như được ấm lên. Cô vẫn luôn mong mỗi những phút giây được nhìn ngắm gương mặt, được cảm thấy hơi thở và cười với nụ cười của chồng. Cô sợ sự quay đi của anh, sợ phải cay đắng nhìn theo tấm lưng lạnh lẽo kia...

Đêm về, trên chiếc giường ấm áp, người vợ chỉ biết giữ lấy thật chặt vòng tay chồng. Cô sợ những khoảnh khắc quý giá kia một ngày sẽ không còn. Chỉ một cái hôn nhẹ lên vầng trán, hay cánh tay vẫn mềm mại cho cô gối đầu lên, thế là tất cả hạnh phúc mà cô có trên cuộc đời này.

Bình minh đến, xua tan bóng tối, mang đi cả luôn những giọt sương vẫn quần quýt trên lá non, và mang theo những khoảnh khắc quý giá của đêm qua. Chỉ còn lại mình cô đứng nhìn tấm lung kia khuất xa dần, chỉ còn cô và những giọt nước mắt rơi trên tấm áo hồng. Cô lại ra cửa sổ, ngắm chiếc lá vẫn còn đó, nó vẫn cố bám chặt lấy cành: “ Lá ơi, sao đau đớn thế mà lá không xa cành?”

Một mình cô lại miệt mài với bức tranh, bức tranh cô đã vẽ rất lâu mà không biết bao giờ sẽ xong? Một nụ cười nhưng lại chỉ thấy đầy đớn đau, một chiếc lá héo hon dưới đôi môi hồng khiến nụ cười ấy lại thêm u ám. Cô đặt tên cho bức tranh là “ *nụ cười*”.

Cứ thế cô chỉ quần quanh với bức tranh, với căn phòng của mình. Thoáng nhìn, căn phòng mang vẻ hồn nhiên, tươi trẻ của chủ nhân, với những khung hình được lau chùi sáng bóng. Ảnh đôi vợ chồng với ánh mắt, nụ cười tưởng như đọng đầy tình yêu, đầy sự hân hoan. Trước biển mênh mông, họ ngồi tựa lưng vào nhau cùng nhìn về phía mặt trời. Cô càng ngắm lại càng nhớ những ngày đó, thời sinh viên phải chắt chiu từng đồng tiền làm thêm ít ỏi, tài sản chỉ có chiếc xe đạp nhưng cô và anh vẫn thích thú dạo qua từng con phố cổ. Còn giờ đây, thế giới của cô, hạnh phúc của cô chỉ còn mong manh, lay lắt như chiếc lá non trong cơn gió bão mà thôi!

Bình minh đến hay hoàng hôn về, cô vẫn cứ đắm chìm mãi trong căn phòng cô quạnh của mình mà không hề hay biết người mẹ

chồng đang xót xa, lặng nhìn cô sau tấm rèm.. Bà ước chỉ một lần nàng dâu hiền khóc trong vòng tay mình chứ đừng cố lặng im ôm lấy những nỗi đau mà nức nở một mình. Bà chỉ có thể quay lưng đi sau một tiếng thở dài bất lực và không biết mình đã đúng hay vô tình mang cay đắng cho những đứa con yêu dấu?

Tình yêu đẹp thời sinh viên của con trai và con dâu bà đã tan nát khi con trai bà đem lòng say mê cô vũ nữ sành nghề mê hoặc đàn ông. Còn con dâu bà - cô bé con một ân nhân mà bà yêu như con ruột, đến từ quê hương miền biển này chỉ biết cảm thông, chịu đựng và đợi chờ người chồng bỏ cô vũ nữ mà quay trở lại yêu thương cô! Bà vẫn nhớ rất rõ những tiếng nấc nghẹn của con dâu khi nhìn mỗi tình đầu tan vỡ. Thời gian qua đi, sự phản đối mạnh mẽ của bà và sự im lặng làm theo ý bà của con trai khiến bà tin rằng mình đã kéo được đứa con ra được khỏi vòng cám dỗ. Bà mãn nguyện khi hàng xóm khen rằng bà có phúc được dâu hiền lại xinh xắn.

Có điều gì khác thường khiến anh nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt không giấu được sự tò mò, kinh ngạc nhìn thật kĩ từng điểm trên cơ thể vợ mình mà không hề biết đôi má cô đã bắt đầu ửng đỏ vì ngượng ngùng.

Đã thật lâu, không biết đã hai hay ba năm rồi, hình như là từ ngày cưới. Nét tinh nghịch, hồn nhiên vẫn là nét duyên của cô đã mất đi từ lúc nào? Không ai còn bắt gặp được nụ cười tươi tắn, đôn hậu trên đôi môi hồng đó nữa. Và ánh mắt đẹp ngày xưa từng làm chàng trai mê đắm bây giờ đã nguội lạnh. Nhưng sao hôm nay anh lại chú ý và bất ngờ khi thấy cô đầy vẻ mạnh mẽ bên chiếc quần sooc và áo phong có hình ngộ nghĩnh. Khác hẳn với những chiếc váy mềm màu hồng nhạt buồn buồn mà thường ngày cô vẫn mặc.... Anh đứng mãi, không rời mắt khỏi vợ, quên rằng mình phải đi làm. Cô bước ra khỏi nhà, mái tóc đuôi gà nhảy múa tâng tâng trên chiếc gậy nòn nà đầy hồn nhiên. Anh bỗng giật mình thắc mắc không biết mình đang bối rối vì điều gì? Phải chăng anh không hiểu vì sao hôm nay cô ấy lại khác như thế? Hay là cô ấy vẫn thế nhưng mình lại không để ý gì? Anh ngẩn ngơ một lúc rồi hối hả ra khỏi nhà vì muộn giờ làm, hơi khó chịu vì nhận biết mình đang xao xuyên!

Khác với mọi ngày, hết giờ làm việc, người chồng cố đi thật nhanh về nhà. Anh muốn được gặp lại hình ảnh cô bé của sáu năm về trước, gặp lại cảm giác của buổi sáng hôm nay. Dường như điều gì đó đã ngủ sâu trong tâm trí anh bỗng hôm nay tỉnh giấc. Bỏ mặc bữa cơm mà anh vẫn cho là ngọt ngào nhất, để mặc cho người vũ nữ sành sỏi chiều chuộng đang mỗi ngày mong mỗi đợi chờ, lao

về nhà, càng tới gần càng thấy nôn nao, lo sợ một điều gì đó thật khủng khiếp sắp ập đến với anh...

Căn nhà hôm nay bỗng âm áp lạ kì, đã lâu rồi, người mẹ không được nhìn thấy con dâu vui vẻ, quán quýt nói cười bên bếp cùng mẹ nấu cơm chiều. Lại lạ lùng hơn khi thấy con trai về nhà từ rất sớm chứ không phải là thói quen về nhà sau mười một giờ đêm như mọi khi. Người chồng bước vội đến bên vợ. Cô vợ sững người vì những hỏi han, quan tâm mà cô đã từng rất thèm khát, ao ước được nghe từ chồng mình bao năm nay, bây giờ mới đến với cô. Đã quá muộn rồi. Những giọt nước mắt buồn tủi bao năm cô đã cất giấu tận đáy lòng giờ đây trào ra như suối.

Đêm xuống, người vợ lại thu mình nấu vào ngực chồng chồng. Lúc nào cũng chỉ có thế. Không ân ái. Không có bất cứ điều gì thêm nữa xảy ra. Cô không ngủ, cô như đang cố gom nhặt và cất thật cẩn thận từng giây phút hiếm hoi cuối cùng của một cuộc tình. Nhìn khung ảnh cưới trên tường mà cô không thể quên được đêm ấy, đêm khủng khiếp đã cướp mất nụ cười của tuổi thanh xuân: Cô dâu trẻ đang vui mừng ngắm nghía khung ảnh cưới rồi nâng niu chọn chỗ để treo. Bỗng đau đớn tột cùng khi chỉ còn mấy giờ đồng hồ trước khi làm lễ thành hôn, người chồng cô đã nói tuốt ra tất cả trong cơn say. Những điều chỉ có trong ác mộng,

về người vũ nữ mà bao lâu nay anh đã đi lại như vợ chồng... Ván đã đóng thuyền. Chỉ còn là ngày nối ngày những giọt nước mắt mặn đắng.

Trong đêm, tia chớp từ cơn giông ngoài cửa sổ khiến cô giật mình, cánh cửa đập mạnh. Ngoài kia lá rơi rụng rơi tơi bời. Người vợ đứng trước cửa sổ, nhìn mãi những chiếc lá non đang lìa xa cành. Mà cây vẫn sum suê trĩu nặng hoa lá mà không hề biết được nỗi đau đón của những chiếc lá kia.

Bình minh đến, lại như mọi ngày, sau nụ hôn tạm biệt của chồng, người vợ lại một mình nhìn theo tấm lưng kia xa dần xa dần...

Bỏ mặc những hồi chuông réo rắt, bỏ mặc những lời ngọt ngào và hẹn ước từ căn phòng của cô vũ nữ, người chồng chạy vội về nhà, lơ đãng những dòng nước mắt của mẹ. Anh lao vào phòng, tìm kiếm vô vọng, rồi vội vàng tìm đến căn phòng mà vợ anh đã gửi tất cả những tâm sự vào đó. Anh lướt nhẹ bàn tay run rẩy lên từng con thú nhồi bông, từng tấm hình mà anh đã quên lãng từ lâu. Anh ngắm lại đôi mắt sâu thẳm ngọt ngào của người vợ trẻ trong những bức ảnh ngày xưa rồi sợ hãi, đau đớn khi bắt gặp nụ cười

xót xa, u ám của bức tranh “Nụ cười” với lời ghi chú “ tác phẩm cuối cùng!”

“Anh ơi! Kể từ ngày em được gọi anh một tiếng “chồng”, đã bốn năm rồi đó. Bốn năm qua nhanh quá! Nhưng chắc đối với anh thì dài vô tận, vì anh đã buồn rất nhiều, mong mỏi và nhớ thương người ấy cũng rất nhiều. Đã đến lúc rồi, em trả anh về lại với lời ước hẹn của anh. Đừng để người ta phải đợi thêm nữa! Hãy hạnh phúc để xứng đáng với sự đánh đổi đầy đau đớn của em anh nhé! Em không ân hận”.

Những vị hoàng hôn

Hoàng hôn về, nhà thờ vốn đã vắng lặng lại càng yên ắng hơn khi màn sương phủ mờ.

Có một cô gái vẫn nhởn nhơ rong chơi, dạo bước một mình trên đỉnh núi. Cô bé yêu cảm giác một mình ngắm những ngọn cỏ ướt đầm làn sương, những cánh hoa bé nhỏ nhẹ lay theo cơn gió, những ngọn núi xa xa mờ ảo bởi làn sương... Tất cả rất yên bình, bốn bề chỉ thấy mây che núi và núi áp lấy mây. Cô bé chưa một lần nhìn thấy cồn cát trải dài mênh mông lóng lánh màu nắng vàng óng. Cô cũng chưa từng được thấy sóng biển gợn lăn tăn hay có lúc lại âm ào xô bờ cát. Cô cũng chỉ được biết về thành phố náo nhiệt qua những cuốn sách...

Mãi mê trong dòng mộng mơ, cô bỗng giật mình khi có một du khách cất tiếng gọi:

- Cô ơi! Làm ơn chỉ giúp tôi đường đến nhà thờ, tôi bị lạc, mãi không tìm được đường xuống núi.

Cô bé vui lòng làm người dẫn đường cho du khách. Đó là một chàng trai trẻ. Hai người đi cheo leo trên núi, thỉnh thoảng nói dăm ba câu cho đỡ ngại ngùng. Tới nhà thờ, trời đã sập tối, cô gái lặng lẽ bước đi khi đã nhận lời cảm ơn của người khách lạ.

Du khách lạ lẫm với màn đêm và sự im ắng của không gian này. Anh một mình lặng ngắm thánh đường và cảm nhận bầu không khí mà hiếm khi mình

được gặp. Anh càng ngạc nhiên hơn khi bắt gặp cô gái đã đường lúc này đang một mình quỳ dưới thánh đường. Cô ấy nguyện cầu điều gì mà trầm ngâm đến thế?

Ngày nào cô cũng cầu mong an lành cho những người mẹ nuôi của cô. Tuy họ không sinh ra cô nhưng đã mang cho cô cuộc sống khi cô còn được bọc trong một bọc tã, khóc không ra tiếng, bị bỏ lại một mình dưới bức tượng Chúa Cứu thế.

Khi bắt đầu nhận biết xung quanh, cô đã thấy các mẹ, những cô tiên ảm áp, nhẹ nhàng chở che cho mình. Họ vẫn gọi cô là thiên thần. Đúng vậy! Cô bé như một thiên thần không biết rơi xuống từ đâu? Gương mặt cô trong sáng tinh khôi. Hằng năm, mỗi Giáng sinh về, cô bé lại mang trên mình đôi cánh, làm một thiên thần đứng bên Chúa. Trong tiềm thức, cô cũng nghĩ mình là một thiên thần bé nhỏ được phái đến từ thiên đường...

Khi đọc xong những câu kinh cuối cùng, ngẩng đầu lên, cô gái hoảng hốt khi người khách lạ đã đứng cạnh mình từ bao giờ. Người khách bối rối vì ánh mắt đầy sợ hãi của cô bé:

- Xin lỗi! Tôi đã làm cô sợ phải không?
- Thưa vâng...sợ ...một chút ạ!

Cô bé chậm rãi đáp từng câu hỏi của người khách. Cuộc trò chuyện cứ kéo dài mãi. Rồi cô chợt nhận ra đó là lần đầu tiên cô cảm thấy không sợ hãi một người ngoài, không phải những người mẹ của mình.

Cô bé được gửi đến nhà thờ lớn ở thành phố để học

Hoàng hôn ở miền đất lạ ồn ào và nhộn nhịp, xa xa có tiếng thánh ca làm cô gái nhớ về những chiều quê hương, nhớ những ngọn cỏ, lá cây và

nhớ cả lớp sương trên núi. Cô nhớ bóng dáng các mẹ nuôi thuộc dòng Chúa Cứu thế, nhớ cảm giác một mình đón hoàng hôn trên những thảm cỏ, làn mây núi, rồi một mình đứng chiêm ngưỡng tượng chúa...

Một chiều thứ bảy, khi ánh nắng đã về trời, nhường chỗ cho màu tím hoàng hôn, du khách thành phố vẫn đang đắm mình trong tiếng chuông chiều, cô gái chăm chú nhìn hình ảnh hai thiên thần trong nhà thờ mà nhớ lại ngày thơ bé rồi cô cười một mình. Chợt có âm thanh lạ từ đằng sau. Một chớp sáng lóe lên từ chiếc máy ảnh của ai đó giữ lại nụ cười ấy của cô. Khi bắt gặp người đàn ông vừa bỏ máy ra vừa xin lỗi cô với một nụ cười thật thân thiện như thể anh ta đang rất mãn nguyện và biết ơn cô vì bức hình mới chụp được.

Mọi người đã ra về, nhà thờ lộng lẫy, vắng ngắt, sau những lời nguyện cầu cô bé lại quay về phòng. Gần tới nơi, cô chợt nghe tiếng gọi với theo:

- Cô ơi, làm ơn đợi chút.
- Cô có phải là cô gái ở nhà thờ trên núi không?

Cô gái bối ngỡ và không khó lắm để nhận ra người khách lạ đường trên núi...

Sau một ngày mệt mỏi, bộn bề công việc với những bản hợp đồng, chàng thanh niên hai mươi bảy tuổi tưởng như mình đã quá già. Đầu óc mệt mỏi, mọi thứ như đang xáo trộn. Anh chạy vội từ nhà tắm ra vì tiếng chuông điện thoại vẫn kiên trì reo từ rất lâu rồi. Cuộc gọi kết thúc nhanh với một tiếng thở dài. Anh vút mạnh chiếc điện thoại, nằm vật ra giường, tưởng chừng sẽ ngủ một giấc thật sâu. Nhưng rồi bỗng bật dậy khi anh chợt nhớ đến tập ảnh mới rửa lúc chiều mà mình

chưa kịp xem lại. Lật từng tấm hình và bưng tỉnh khi bắt gặp tấm hình cô tu sĩ với nụ cười được anh chụp tinh tế từ một góc nghiêng. Nụ cười đầy thánh thiện với ánh mắt mơ hồ, trong suốt như một thiên thần. Anh ta nhìn, đăm đúi mãi như thể nó mang cho anh điều gì đó thật yên ả, nhẹ nhàng làm anh chìm vào giấc ngủ từ bao giờ không biết.

Chuông điện thoại réo rất khiến anh tỉnh giấc, giọng nói quen thuộc vừa mới quát mắng hôm qua đã đổi sang ngọt ngào từ lúc nào. Cô ấy cáu giận vì anh bỏ quên cái hẹn thứ bảy, cô đợi mãi mà anh không đến, cũng không giải thích một lý do. Như thói quen, cứ đến thứ bảy anh lại đưa đón, chiều chuộng những ý thích của cô. Quen thuộc đến nỗi những chỗ chơi, quán hàng gần như đã rất nhàm chán, và tất nhiên cô tiểu thư quyền quý này không đủ sâu sắc để cảm nhận được sự nhàm chán mà anh đang để lộ trên gương mặt. Cái ngọt ngọt, mệt mỏi vẫn đeo bám lấy anh, mặc dù đã có một ngày cuối tuần cho tình yêu. Chỉ có thể nằm vật trên giường, cố tìm một chút yên tĩnh qua những cái thở dài mà thôi! Sự mệt mỏi ấy sắp đưa anh vào giấc ngủ thì tiếng chuông nhà thờ vang lên khiến anh lại bưng tỉnh. Như một kẻ vô thức, anh theo những hồi chuông tìm đến nhà thờ và không quên mang theo chiếc máy ảnh...

Cô tu sĩ lại một mình dạo bước, ngửi mùi nắng chôn này mà cô lại nhớ da diết quá vị ẩm ướt của những ngày sương mờ đỉnh núi. Nhà thờ trở nên vắng lặng khi các con chiên ra về, chỉ còn cô gái lặng lẽ quỳ trước thánh đường mà cầu nguyện mãi.

Một lần nữa cô phải giật mình vì sự bất gặp bất ngờ, vì ánh mắt đang nhìn cô thật kì quặc nhưng không đáng sợ:

- Lại gặp cô.

- Vâng! Lại là anh.

Anh chàng không giấu cảm nhận của mình khi thấu ánh mắt buồn và đầy suy nghĩ của cô, điều đó khiến cô gái ngại ngùng đến bối rối. Lần đầu tiên có người nhìn mắt cô và đoán được những cảm xúc đang nặng trĩu trong lòng một kẻ cô đơn. Những cuộc nói chuyện khiến anh thật gần, một người lạ đầu tiên mà cô được gặp, thật nhẹ nhàng nhưng rất vững chãi... Sự mỏng manh, trong suốt của cô bé như đang có một sức hút thật mãnh liệt với anh. Họ như đưa nhau vào thế giới của mình, cô gái thiên thần được bước vào trần gian một cách nhẹ nhàng và đầy thú vị, cô không ngại ngần sẻ chia với người bạn mới mọi điều trần trở, mọi nỗi cô đơn. Anh chàng đến từ trần gian thì như được bay vào sự êm ả, nhẹ nhõm như cơn gió ở thế giới thần tiên. Từ đó, không một lời hẹn hò nhưng chiều về họ lại chờ đợi và trong ngng từng phút để được gặp nhau. Thay vì những hoàng hôn trên thảm cỏ non, những đôi thông hun hút thì tiếng gió và mặt biển xanh biếc, những tia nắng cuối cùng chia tay hoàng hôn, những cơn gió thơm mùi cát và một bàn tay ấm áp đang nắm chặt cùng dạo bước khiến cô đắm chìm mãi trong hoàng hôn nơi này. Hoàng hôn đẹp, với sự xao xuyến, bối rối và không nhuộm màu u buồn, sâu lắng như những hoàng hôn xưa. Rồi quên lãng để cơn sóng vào bờ làm ướt chiếc áo nữ tu, cô không ngại ngần thay lên mình chiếc áo đời thường với màu sắc tươi mới.

Đêm về cô gái thao thức, trăn trở bên thánh đường, nhìn mãi tấm áo nữ tu mà rối bời, day dứt khi chỉ được phép lựa chọn một con đường ! Tấm áo nữ tu của thế giới đầy yên ả và an bình. Còn những chiếc áo lấm màu sắc kia của thế giới đầy sâu muộn và cay đắng như các mẹ vẫn nói ?

“Chúa ơi, nếu yêu là có tội thì con đã có tội với người rồi”

Một chiều thứ bảy không áo nữ tu, không Kinh thánh, cô bé hai mươi tuổi xinh xắn trong chiếc váy màu vàng, chàng trai không giấu được ánh mắt lạ lẫm và say đắm của mình, ánh mắt làm cô bé ngại ngùng và bối rối đến run rẩy. Dưới hoàng hôn đôi môi mỏng manh của một thiên thần đón nhận nụ hôn đầu tiên của dương gian.

Vị ngọt chưa kịp thấm vào môi đã trở vị đắng chát. Cô chết lặng khi bỗng dưng có một cô gái lạ đến trút hết tức giận lên đầu mình mà cô không đủ điềm tĩnh để hiểu ra điều gì :

« Xin lỗi ! Người đang đi cạnh cô là chồng sắp cưới của tôi, anh ta mãi vui chơi quên mất thứ bảy tình nhân. Còn cô cũng quên rằng chỗ của nữ tu chỉ là dưới chân Chúa hả ? »

Nước nở, quần quai bên tượng Chúa, cô gái thiên thần như vỡ tan linh hồn... Vừa tháo bỏ đôi cánh để đi những bước chân đầu tiên ngoài đời kia náo nức nhưng lại gục ngã đau đớn.

Cô trở lại nhà thờ trên núi. Cô gái thiên thần ngày xưa giờ đã là một tu sĩ lặng lẽ trong màu áo nữ tu. Chiều hoàng hôn, dưới chân giáo đường, cô tu sĩ lại thì thầm: Chúa ơi ! Con sinh ra giành cho nơi này, ở thế giới này con mới hạnh phúc. Amen !

Thành phố: Một mình trong căn phòng mới, hẹp hơn, không sang trọng như đã từng có. Chàng trai phong trần không cần bốn ba mệt mỏi với việc kiếm tiền. Khi anh từ chối cuộc hôn nhân, cô gái kiêu kì phải ra đi trong thù hận và mang theo cả vị trí thành đạt của anh. Không nuôi tiếc,

không ân hận, anh nhẹ nhõm ôm lấy chiếc máy chụp hình và bắt đầu một cuộc đời mới. Cuộc sống sẽ chật vật, khởi đầu sẽ khó khăn nhưng một đứa trẻ mồ côi như anh đã quen với gian nan rồi !

Noel về, khắp các con phố tung bùng những hoa tuyết, cây thông lấp lánh. Nơi đây không có nhà thờ nhưng sao vẫn nghe tiếng chuông vọng tới từ đâu? Theo thói quen, anh bước ra đường, đi tìm nơi có tiếng chuông. lạ kì sao khắp nơi, những bảng hiệu, mọi bức quảng cáo đều in tấm hình nụ cười cô tu sĩ. Anh giật thót mình vì chỉ nghĩ sẽ gửi dự thi cho vui, không ngờ lại có duyên đến như vậy! Không thể ngờ được chính cô tu sĩ mộc mạc kia lại mang cho anh sự thành công để bắt đầu. Anh vội vàng bắt chuyến xe trong đêm, sợ không kịp để đón Chúa ra đời.

Nhà thờ lung linh sắc đèn màu trong màn sương giá của đêm Noel, cô tu sĩ chăm chút sửa sang đôi cánh cho hai thiên thần bé nhỏ. Sau một chớp lóe sáng, cô giật mình khi gặp lại người khách phương xa. Nhưng bây giờ người khách không lạc đường, người khách tìm đến để đón một Giáng sinh an lành bên cạnh cô tu sĩ. Ánh mắt cô vẫn đôn hậu, trong trẻo như ngày xưa, bỏ quên những đau đớn... Hai con người của hai thế giới cùng nhau hát thánh ca và ngắm nhìn về cõi xa ./.

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HOÁ HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC LÝ LUẬN PHÊ BÌNH VĂN HỌC

BẢN NHẬN XÉT TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Sinh viên:khóa 10 (2007-2011)

Giảng viên nhận xét:.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

MỤC LỤC

TT	Tên tác phẩm	Trang
1.	Con sọt	5
2.	Giọt ngọc trên áo hồng	8
3.	Những vị hoàng hôn	15